

Kara Tren

– ErtğrulErdoğan · 13 Ekim 2015

Çocukluğumda Ankara'daki sağ-sol çatışmaları, hava kirliliği yoğun olan şehir hayatından ve yayınevimizdeki iş temposundan uzaklaşmak için yaz aylarında büyükbabamın emekliliğinden sonra oturduğu kasabadaki iki katlı evine on veya on beş günlüğüne giderdim.

İlk köy hayatını orada tatmıştım. İnekle çekilen altı çakmak taşı dediğimiz düvenin üstünde güneşin parlattığı samanların üstünde kayarak gitmenin keyfi bir başkaydı. Orak nedir, orada öğrenmiştim. Ankara özlemi olan birçok arkadaşım olmuştu. Onlara saatlerce Ankara'yı anlatsam bıkmazlardı. Sabahları farklıydı kasabada uyanmak... Horozların ötüşü de bir başkaydı. Uyuduğum odanın perdesinin arasından süzülen günün ışıkları bugünler gibi karanlık değildi! Aydınlıktı... Umuttu... Ah o kara trenin sesini yatağın içinde yarı uykulu gözlerle dinlemek de ne hoştu... Hele bir yere geldiğinde öylesine yüklenirdi ki kara kömüre, sanki ciğerleri parçalanır zannederdim...

İşte o kara trenin uğradığı Ankara Garı...

Yurdumuzun güzel diyarlarından "Barış" diye yola çıkan insanların gözlerini kör ettiği, kollarını ve bacaklarını parçalayıp, insanlığından ayırdığı o bombalar... İşte o bombalar ki, 'Barış' çığlıklarını haykıracak insanların kulaklarını bile sağır eden çığlıkları, toz duman arasında kaybolup gidecekti... Ya barış güvercinleri? Onların da bembeyaz tüylerine bulaşan kan lekeleriyle bir köşeye sığınamadan küçücük bedenlerindeki ciğerleri paramparça olacaktı.

Olay yerinde bir doktor anlatıyor: "Belki sevgiliydi, belki kardeşi, belki de arkadaşı... Müdahale etmeye çalıştım, nabzını kontrol ettim, 'yan çevirelim' dedim, erkek 'bacağım' diye, bağırdı. Pantolonunun üzerinden elimle bacağındaki kırığı hissedebiliyordum. O güzel kadın belki de patlamanın etkisiyle ilk anda ölmüştü... O güzel adam ona sarılmayı hiç bırakmadı... Bir şey yapamadım..."

Ve Sabahat Yıldırım adlı bir öğretmenin duygulu satırları: "Ankara'daki hain saldırıda öğrencimi kaybettim. Acım sonsuz. Sevgili öğrencim Muhammed Veysel Atılğan, küçücük bedeninde taşıdığı kocaman yüreğine "Barış" dediğin için babanla el ele katillerin hedefi oldun. Başkent'in göbeğinde faşist saldırıya maruz kaldın. Arkadaşlarınla daha dün mendil kapmaca oynarken ki coşkun gözlerimin önünden gitmiyor. Şimdi söyle güzel gözlü ve yürekli çocuğum, nasıl anlatayım arkadaşlarına "Barış" sözünü kullanmadan anlatırsam eksik olur, "Barış" dersem peki arkadaşların sormaz mı 'Barış ölümüne eş mi öğretmenim?' diye. Küçücük bedeninin ağız salyalı katillerin hangi egolarını tatmin etti acaba? Güzel gözlü, güzel yürekli oğlum, sana söz, oturmaktan hoşlandığın o cam kenarındaki yerin hep senin olacak. Barışın güvercini sensin artık benim için..."

Onlarca ölü ve yaralıların ardından herkes terörü kınadı ve bunu yapanlara lanet okudu... Olması gereken de bu. Ancak, terör neden Ortadoğu ülkelerini esir aldı? Bu terörü besleyen kaynaklar nereden geliyor? Onları taşeron olarak kimler kullanıyor ve eğitiyorlar? Ülkemiz teröristlerin tonlarca bomba yatağı ve ağır silah deposu oldu... Teröristlerce karayollarına döşenen tonlarca bomba düzenekleri yerleştirilirken neden uyuduk? Onları ülke içine kimler getirdi? Getirirken, sınırlardan bir cep telefonu bile geçirmek büyük bir zahmet iken, güvenliğimizi ilgilendiren bir kilo, on kilo, değil, tonlarca bombalar

Ülkemize nasıl girebildi? İŖte bu sorular üzerinde yoęunlaŖmamız gerekir. Bu bir... İkincisi de, bu bomba ve ağır silahları teröristlere hangi ülkeler veriyor ve onlara bu desteği sağlıyor? Yoksa canlı bomba kimmiŖ? Bunun ne önemi var ki?

Yazıklar olsun insanlığa kıyanlara!

Terör, nereden gelirse gelsin, lanet olsun!

Dünyanın neresinde olursa olsun, insanların yaŖama umudunu kıranlara da ayrıca yazıklar olsun!

Ölenlere rahmet, yaralılara acil Ŗifalar diliyorum...

Umutsuz olmak yok! Gün gelecek, lkemde gerçek demokrasi olacak!

Ertuęrul Erdoęan

13 Ekim 2015 /Bursa

www.erdoganlaedebiyat.com